

CATEGORIA C

PROSA

Iva Petrova Ivanova 2nB Batx

Ofegada

Després que m'haguessis deixat,
vaig decidir desfogar-me
a la mar.

I mentre nedava,
mesos més tard,
o potser un any,
et vaig veure:
fatigada,
aixafada,
desfeta.

I vaig bussejar
cap al fons marí;
al meu costat passava tot el que no t'he dit;
vaig alliberar una mica d'aire
de les meus dues grises màquines de respirar
per arribar al fons,
i per fi et vaig tocar;
després de centenars de dies sense fer-ho,
tenies les mans congelades

i les teves màquines respiratòries
havien deixat de funcionar bé.

És culpa meva?

El temps s'anava esgotant,
I el meu pensament m'obligava a donar-te la meva ànima.

L'últim pensament que recordo
va ser com vas arribar a la superfície de l'aigua,
aquesta aigua plena de records
de la qual vas arribar a la superfície,
aquesta aigua plena de records
de la qual tu vas aconseguir sortir-ne.

No et vas girar,
però jo era feliç sabent
que ja no te'n recordaves de mi,
que ja no havies de patir.